

Hrvoje Pejaković **Notranje je zunanje**

* * *

Ali si:

hrošček od včeraj, v mimohodu podpirajoč
hišo z nagrizenimi kockicami, skoraj
dosegajoč, skoraj dosegajoč, končno
vseeno prihajajoč (zadihan, v izposojenem
plašču), prihajajoč, prihajajoč, ko tudi
prihajanje in neprihajanje zgolj slamica
med počrnelimi zobmi časa, ali si
ali si:
jezik-jez
mrena
v močvari izgubljen čas

Calderon in drugo

Kdo koga ujel, kdo sanjal, kdo vladal, kogaršnja svetloba se v viru
večera izgublja?

Ali: telefonski pogovor, v katerem je moral obnavljati predstavo,
samo nejasno spominjajoč se dogajanja. Dovolj bi bilo začeti – toda ali
je *trdoglavi starec* skril besede pod obleko *onečaščenega dekleta*, se je
siromašni plemič stregel z *nasilnim kapitanom*? In v katerem *samostanu*
ton glasu, končno dobro zadet, sogovornico ne bi delal ne starejšo ne
mlajšo, kot je v resnici (je res tako?). Tisti, katerega dih je za vselej
zameglil Steklo, lahko svoj obraz išče samo še pri drugih. Navsezadnje
je namesto vsebine zadostoval že naslov.

* * *

Notranje je zunanje.

Tega ali nekega drugega jutra Roka razmika zavese, prevrača kozarec s cvetjem, razliva črnilo po Kleejevih razglednicah, ki si jih zložila ob postelji. Kam zdaj s fino mehaniko, z ladjicami iz papirja? (*Maternica je zelo bučen kraj. Fetusi so imeli najraje Mozarta in Vivaldija, veliko manj rock, Beethovna ali Brahmsa.*) Torej ne: živa zazidana, ne: zbuja-joč se v svojem grobu. Zgolj preobilje prostora, ki se kot noži zasekava-jo v tvoj umik. Zgolj tisočkratni glas, v katerega mrmranju ne razločiš več nobenega imena. (*To ni bil obup ne groza, ampak nekaj groznejšega od groze. Kot da gledaš v mrtvega zajca – brezizrazen, zaslepljen pogled.*)

* * *

Brez končne potrebe, ne upiraj pogleda v
vodnjak. Bodi zbran, medtem ko lepiš znamke
na kuverte, hodiš po pločniku, primikaš
k ustom žlico z juho: somrak
bogov se začenja za prvim vogalom,
teče z robov strani, ki si jih nameraval
pravkar odpreti. Ne poigravaj se s primerjavami,
ne umivaj si obraza z glasbo. Jablana, katere
cvetov se dotikaš, širi svoje korenine v tla
drugega kraljestva, listje velikega jesena
se že osipa z modro svetlobo. Še nočoj
boš zbegano vreščal v jopiču iz ognja

* * *

Na oknu vonj kruha,
pod vzglavjem pokljanje mrtvih,
v severnem vogalu
podlasica in pajk kockata za tvoja pisma

Zasipan z grudami slepila?

Vseeno poglej, kako jesen

spira z zidov tvoje gibe,

kako je soba spet

krilato seme na dlani nevihte

Prevedel Jure Potokar